

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Apró

A fenyvesek mögött mérik az időt.
Ott állnak barázdált felkarral és merev nyakkal.
Minden csapás percére megy.
A fejsze feje emelkedik, aztán süllyed.
Reccsen a fényes gyanta.
Mint köldökzsinór a csipesz alatt.

A fenyvesek mögött mérik az időt.
Percére megy. Előttük a folyó.
A szák merülésében minden, ami élet.
A part csupán egy kimerevített vászon.
Festmény.

Ott laktunk mi is. Te meg én.
Aki én belőled. Vagy te belőlem.
Ott éltünk. Ettünk, ittunk, szeretkeztünk meg sírtunk is.

A fenyvesek mögött barázdált felkar és merev nyak.
Fejsze a levegőben. Köldökzsinór a csipesz alatt.
A szákban nyugtalan halak.

A parton apróért most öregek festenek.
Ott halunk meg mi is.

Korfa

Az elmagányosodott körutakon ilyenkor kevés a szép.
Elegáns égbolt, felhőszálak, haldokló napsütés.
Mint egy üres zsiger: hám, izom, kötőszövet.
De miről szólnak majd a repedt ajtógerincek?

Hogy itt nem történt semmi?
Hogy itt elegáns volt az égbolt,
karcsíak a felhőszálak és nyugodt a napsütés?
Szétvágod és még vérzik.
Mint egy üres zsiger: hám, izom, kötőszövet,
és kapillárisaiban a megalvadt vér.

Lassan esteledik. Minden erejével feldúsul
a tömeg a fényes villamoskocsikban.
Aztán saras talpak nehezednek a lépcsőházak
frissen mosott lépcsőire.
Világító ablakpárkányok és hangos nappalik.
Csend.

Itt elegáns az égbolt, karcsíak a felhőszálak
és haldoklik a napsütés. Mint egy üres zsiger.
Tegnap, ma és holnap ugyanez.
De miről szólnak majd a repedt ajtógerincek?

Az idősek zsigereiben pusztuló hám, izom, kötőszövet.
Aztán valahol majd metszés, csendes fájdalom,
dúsuló tömeg, világító ablakpárkányokban rendezetlen
beszéd. Saras és egyre mélyülő talpak a frissen mosott lépcsőhá-
zakban.

Az elmagányosodott körutakon ilyenkor kevés a szép.
Mint egy üres zsiger robajjal feltöltődő apró szívüregekkel.

Memento

hommage á Fernando Pessoa

Gyönyörű lányok sírnak. Baj van.
Vihar készül, szűkül, szűkül az avenida

da liberdade. Ott törik a nap a térbe,
de te nem érted miért nincsen már vége.

Gyönyörű lányok sírnak. Baj van.
Vihar készül, úszik, úszik az avenida

da liberdade. Ott törik a nap a térbe,
de te nem érted miért nincsen már készen.

Gyönyörű lányok sírnak. Baj van.
Részegektől hangos most az avenida

da liberdade. Ott állsz te is, nézed
és ahogy a városnak lakói a vízben.

Gyönyörű lányok sírnak. Baj van.
A fehér város nem beszél, csak hallgat.
Valami szétroppan egészen és lassan,
eltörik és szűkül. Összeszűkül az avenida

da liberdade.

De a gyönyörű lányok csak sírnak
és úszik és öklökben öklök és ujjakban ujjak
és állsz ott a zajban, a végtelen,
végtelen nagy haragban.

De lassan elmúlik
majd ez is, majd mind
én is, te is
szépen elfelejthetik.

Hisz lassan látod, ahogy ott van a vége.
Ahol majd a nap törik a térbe
és elfolyik minden,
minden
a Tejo keserű vizébe.